

DALGA

Roman

GIULIO
CAVALLI

ÇEVİRİ: YELDA GÜRLEK

4. BASKI

♥ can
çağdaş

GIULIO CAVALLI
DALGA

Can Çağdaş

Dalga, Giulio Cavalli

İtalyanca aslından çeviren: Yelda Gürlek

Carnaio

İlk (çeviride kaynak alınan) baskı: Fandango Libri, 2018

© 2018, Fandango Libri s.r.l.

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe hakları Clementina Liuzzi Literary Agency ve AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hiz. Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

I diritti di traduzione di questo libro hanno beneficiato del sostegno del Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione Internazionale italiano.

Bu kitap çeviri hakları konusunda İtalyan Dışişleri ve Uluslararası İlişkiler Bakanlığının desteğini almıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. baskı: 2021

4. baskı: Aralık 2023, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Editör: Nükhet Polat

Düzeltili: Burçin Gönül

Mizanpaj: Emin Petek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-5541-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

GIULIO CAVALLI
DALGA

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Yelda Gürlek

♥can

GIULIO CAVALLI, 1977'de Milano'da doğdu. Roman ve oyun yazarlığının yanı sıra *Left* dergisi, *Fanpage*, *The Post Internazionale*, *Il Riformista*, *L'Espresso* gazeteleri için yazıyor. Politik oyunları ve İtalyan mafyasının perde arkasını ele aldığı kitaplarıyla öne çıkan Cavalli, 2015'te ilk romanı *Mio padre in una scatola da scarpe*'nin (Ayakkabı Kutusunun İçindeki Babam) ardından 2017'de *Santamamma*'yı, 2018'de *Dalga*'yı ve 2021'de bu romanın devamı niteliğindeki *Nuovissimo Testamento*'yu (Yepyeni Ahit) yayımladı.

YELDA GÜRLEK, 1967'de Ankara'da doğdu. AÜ DTCF İtalyan Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu, aynı fakültede doktora tezini Umberto Eco üzerine hazırladı. ODTÜ, Yeditepe ve Bahçeşehir üniversitelerinde okutman olarak İtalyanca dersleri, Galileo Galilei ve IMI İtalyan liselerinde İtalyan edebiyatı dersleri verdi. Edmondo de Amicis, Dino Buzzati, Giorgio Bassani, Umberto Eco, Niccolò Ammaniti, Carlo Cassola, Paolo Cognetti, Gianni Rodari, Guido Sgardoli, Sveva Casati Modignani, Stefano D'Anna ve Maria Venturi'nin kitaplarını İtalyancadan Türkçeye çevirdi.

I.

Ölümler

1. Bölüm – İlk ceset

Giò

DF, liman, 15 Mart

İlk cesedi sığ kayalıkların arasında, iskelenin ayağına takılmış halde buldular. Üzerinde, bedeninden bütünüyle sıyrılmış, sadece son iki düğmesi hâlâ ilikli, kırmızı lacivert kareli bir gömlek ve sıcağın, tuzun ve güneşin elek gibi inceltip zımpara kâğıdına çevirdiği, belki de bilinen bir futbol takımının şortu vardı. Ayakkabıları yoktu.

Giò balık avından dönüyordu. Saat beş kırk ikiydi. Teknenin iskeleye yanaşması, balıkların boşaltılması, yetersiz kalan buzun tedarik edilmesi gibi angarya işleri hesaplamış, genellikle cepleri nakit parayla dolu sabah müşterilerinin alışveriş saatini kaçıracağını anlayınca, bugün de pazara geç kalacağım diye içinden söylenerek bakmıştı saatine. Bu yüzden saati dakikası dakikasına hatta saniye ibresinin gösterdiği rakama varıncaya kadar anımsıyordu: Tamı tamına beş kırk iki. Ve bir de insanı her konuda, buna balık avlamak da dahil, yavaşlatan ihtiyarlığa peş peşe lanetler okuduğunu da.

Yüzgeçleri olmayan kıvrıkcık saçlı bir köpekbalığı gibi suda yalpa vuran sırtı gördüğünde sanki katili kendisiymiş gibi ilk yaptığı şey, doğal olarak, etrafına bakın-

mak oldu, onun kurtarıcısı olabileceği aklına bile gelmedi. Hiç kimse. Etrafta kimse yoktu. “Peki neden ona suni teneffüs yapmayı denemediniz ya da hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmediniz?” diye sordular polis merkezinde. Gözleriyle büronun küf tutmuş tavanına sımsıkı tutunarak düşündü, sonra bir maun ağacı kadar sert bakışlarının içine komiseri hapsetti ve ona denizin üstünde sadece ölülerin yalpa vurduğunu açıkladı. Ölü balıklar, ölü yosunlar, pervanelere dolanan poşetler gibi cansız nesnelere, hele de motor hırlamaya başladığında, Allah biliyor ya, gerginlikten insanın eli ayağı kesilir, sonra denizde kaybolup ölen balıkçılar, denize çakılan martılar, boğulan sivrisinekler: Denizde yalpa vuruyorsan ya ölüsündür ya da onun gibi bir şey. Sonunda komiser de yelkenleri suya indirmek zorunda kalmıştı.

Doldurmak zorunda kalacağı onca belge ve yanıtlanması gereken sorular yüzünden başının ağrıyacağını bile bile cesede yaklaşmak için suya girmişti ve işte şimdi buradaydı, polis merkezinde. Balık pazarına geç kalacaktı, hem de çok geç ve tezgâh artıklarını ceplerindeki nakitten artakalan üç-beş kuruşla satın almaya kalkan ihtiyarlara satış yapmak zorunda kalacaktı. Cesede yönelindiğinde içinde merhamet kıvılcımını tutuşturan şey onun bayatlamaya yüz tutmuş balık misali bakan gözleri olmuştu: Yaşı yirmi olsa gerekti, belki de otuz; bu da su yutmadan önceki halini tahmin ederek anlaşılabilir. Eti haşlanmış, kavrulmuştu, Giò komiserine, “Derisiz vaziyette oradan oraya dolaşıp duracaktı,” diye açıkladı. Derisi deri değil adeta pişirme kâğıdı gibiydi, suyu çekilmiş gevrek milföy hamuru gibiydi.

“Tamam, ayrıntılara girmeye gerek yok.” Komiser buna gülünce polis memurları da güldüler.

“Demem o ki bu delikanlı günlerce suyun içinde kalmış,” dedi Giò.

“Ne olmuş yani?” diye sordu Komiser Magnani. Öteki polisler buna da güldüler.

Herkesin Giò diye bildiği ve ailesinin altıncı kuşaktan sonrasına dair hiçbir fikri olmadığı için en az beş kuşaktan beri balıkçılık yaptığını söyleyen ve şimdi her tarafına yemekhane kokusu sinmiş, *Allahın belası* şu leş gibi karakolda eli kolu bağlı oturan Giovanni Ventimiglia, “Delikanlının günlerdir suyun içinde olduğu bilgisi soruşturma için yararlı olabilir,” diye açıkladı; bir zamanlar hepsi pembe olmasa da bir kısmı mor ve bir avuç kadarı da oluklu en az yarım çuval karidesin çıkarıldığı, sofralarını turistler için kuran seçkin balık restoranlarının tabelası gibi, her koşulda açık havaya ve sineklere feda edilen, denizden çıkarılmış günün en kıymetli balığının tazelik sertifikası niyetine yoldan geçenlerin fark edebileceği biçimde tıpkı bir sanat eseri gibi bir ağın içinde –ne ziyan– baş aşağı sergiledikleri o dev pavuryayı –onu asmışlardı, o zamanlar yanında adamları ve adamlarının maaşlarını ödeyebilecek kadar da parası vardı, korsandan balıkçılığa tenzilirütbe eden mürettebatıyla o dev pavuryayı kıyıya hep birlikte çıkarıp bağlamışlardı– avladığı günlerden beri, teknesinde iki tane maaşlı işçiyi çalıştırabildiği, denizin ortasında bir deli gibi avazı çıktığı kadar bulutlara ve dalgalara sövüp sayacağı yerde kendisini bir kaptan gibi hissederek kendi adamlarına küfür edebildiği o son seferden bu yana, yani en az üç ya da dört yıldan beri ağlara takılmaz olan ançüezleri, yılanbalıklarının, kumbalıklarının, gümüşbalıklarının, mırmırları, minakopları, kurbağa balıklarının, yuvarlak sardalyeleri, palaska balıklarının, sarıkuyrukları, çivili ve çivisiz kalkan balıklarının, uskumruları, kırlangıçbalıklarının, dilbalıklarının, tekirleri, barbunyaları, yılanbalıklarının, öteki yassı balıkları, izmaritleri tümünden yutsun diye sanki biri gelmiş

denizin dibindeki tıpayı çekip çıkarmış gibi o ay işler zaten kesat gitmişti, bu da yetmezmiş gibi bir de ceset işi çıktı, diye düşündü.

“Soruşturma kapanmıştır,” dedi komiser ciddi bir tavırla. “Kimliği ve nerede boğulduğu bilinmeyen bir adama ayrılan süre hâkime gönderilen tutanağın yazılmasıyla sona erer. Allahtan.”

“Elbette,” dedi Giò. Ancak soruların ardı arkası ke-silmiyordu.

Bu ceset, şehirde gevezeliklerin arasında savrula-caktı; komiser bunun farkındaydı, polis memurları da bunun farkındaydı ve Giò da bunun farkındaydı; sa-hildeki bu cesedin şimdi ayinden dönen biri ile pazar tezgâhında tavuk sırasına girmiş bir başkasının sokak kö-şelerinde yapacakları seviyesiz dedikodular arasında sav-rulup gideceğinden emindi. Mahallenin papazı da bunu diline dolayacak, diye düşündü Giò, suçluluk duygusunu iyice körüklemek için hiçbir fırsatı kaçırmadığından bu meseleyi pazar vaazının içine katıp yoğuracak, hele de Paskalya Yortusu kapıdayken. Komiser, Don Mariangelo da bu meseleyi konuşacak, diye düşündü, üstelik ayın sırasında yaptığı gibi o parmak sallayan bakışıyla göz-lerimin içine bakarak, herkesin benden kötü polisiye filmlerindeki gibi suçluyu bulup çıkarmamı beklediği ve benim de başkalarına hayat dersi veren ve sonra da fahi-şelerle yatıp kalktığını görmezden gelelim diye kışlanın yatakhanesini yenileyen bu rahip denilen pisliği küle çe-virsin diye Tanrı’ya yakardığım sırada o, meselenin aslını öğrenmek için uzun uzadıya nutuk atacak. Gazeteler bundan bahsedecek. Komiserin karşısında oturan müfet-tiş daktilonun tuşlarını sayarken –duraksamalar tutanağa aktarılamayacak kadar uzadığında daima tuşları sayardı– gazete bu meseleyi haftalarca yazacak, diye düşündü; bu defa ellerinde öyle orta sayfa haberlerinde geçen ihtiyar-

lıktan ölen biri yok, ortada düpedüz bir ceset olduğuna göre artık bir ay boyunca bunu yazacaklar.

Bay Ventimiglia, önemli olan bu cinayetin bizim buralarda, sınırlarımız dahilinde vuku bulmuş olabileceğine dair sizin kuşku ve şüphe taşıyor olmanızdır, yani burada bize görmediğini, bilmediğini ya da fark etmediğini söyleyebilecek birinin olması önemli, Giò onun bu sözlerine açıklık getirmek için derhal atıldı, denizin en azından öte tarafında ölmüş olabileceğini söyledi, ki bu küçük bir olasılıktı, bizimkinden önceki bir kıyı şeridinde ölmediyse bile onun bir kara parçasını yeraltından geçmesini sağlayabilecek bir çeşit kanalizasyonlar, tüneller, borular ve lavabolar kombinasyonu ile bizim denizimize fırlatılmış olması da mümkündü, zaten suyun içinde kalmaktan şişmiş bedenin vaziyeti bu durumu yeterince açıklıyordu.

“Bu, bizim buraların cesedi değil komiser bey.” Bu, cuk oturan, mükemmel bir cümle gibi geldi herkese. Müfettiş tutanağa geçirin, emredersiniz komiserim.

2. Bölüm – Tepki

Belediye balık pazarı, 15 Mart

Gelmek için bunun doğru zaman olduğunu düşünüyorsan işler yolunda demektir, *Bay Ventimiglia*, hem de çok yolunda, *Allahın sersemi*, gerçekten tebrikler, hatta *benim* tebriklerim aileni nasıl mahvettiğini anlatan bir kitap yazılabileceği için gelsin. Maria Antonia tüm öfkesini karnına vurarak çıkararak maymun misali elleriyle önlüğünü pataklıyordu. En kırıcı hakareti zihninde toparlamaya çalışırken tıpkı kısa koşularla uzun mesafe koşmaya hazırlanan bir atlet gibi durmadan, gelmek için bunun doğru zaman olduğunu düşünüyorsan *Bay Ventimiglia*, diye tekrar ediyor, karakoldaki yemekhane kokan büronun köşesinde bıraktığın o vıcık vıcık dört balığı (Giò kapıya kadar geçirildiği sırada komiser, bu ne boktan, pis bir balık kokusu böyle, dedi, sanırım her şeyi konuştuk, teşekkür ederim, gidebilirsiniz, diye bitirdi sözlerini) ve sepetlerini paramparça etsin diye peşine bir kiralık katil tutulduğuna bile yemin edersin sen, diyerek pazarın yarı yarıya boşaldığı saatte ortalığı rahatça velveleye veriyordu. Bu arada kocası pantolonu kışından düştüğü sırada yakalanmış bir ergenin kararsızlığıyla karakolda yaşanan-

ları ağızında gevelerken, Maria Antonia, cesetten ve peşi sıra yapılan suç duyurusundan habersiz, bir taraftan balık pazarındaki sıralanmış dolu tezgâhların arasındaki boş tezgâhı teftiş edip diğer taraftan DF'nin saygılı ve saygıdeğer insanlarından olan anne ve babasının kızları için hazırlamış oldukları geleceği kendi elleriyle denize atıp –konu dışına çıkmamak için denize atmak denebilir– şununla evlendiği ve *Bayan Ventimiglia* adını aldığı güne lanet okuyordu: Belediyede proje teknisyeni olan babası ve lisede öğretmenlik yapan annesi onun için bir doktorluk geleceği hayal etmiş, büyük büyükbabaların işçilik yaparak başlattığı ve şimdi kilisede kendilerine ayrılmış bir sıraya ve pirinçten bir plakaya kadar her kuşağın kentsoylu sessizliğine doğru bir basamak çıktığı o ailenin ilk doktoru olacağını düşlemişlerdi; oysa o, burnuna tuzlu sesini üfleterek kendisine balıkçılık ve özgürlük masalları anlatan Giovanni Ventimiglia'nın mavi gözlerine ve deniz kokan yanaklarına tutulacak kadar saflık göstermiş, dış görünüşün, saygınlık elde etme arzusunun ve *anakaranın zincirlerinin* zapturapt altına aldığı ailelere kıyasla üstün bu iki suç ortağından başka DF'de herkesin onurlu sayılmak için uğruna kafasını gözünü yardığı mecburiyetlerin, başkalarının sırtındaki kamburların içinden hayata baştan sona tebessüm edildiği filme aldanmıştı. Giò, sadece onun için, onu yemeğe götürürken giydiği daracık gömleğinin içinde, sana anakaranın zincirlerinden bağımsız bir aşk sözü veriyorum, diye tekrarlardı ve *pek düzgün insanlar olan Percinati*'lerin Maria Antonia Percinati'si de her defasında midesinin ağızına kadar uyarıldığını hissederdi. Ne var ki hayat bir alışkanlığa –çünkü hayat hiç de aşkı anlatan filmlerdeki aşk masalları gibi yürümez, Maria Antonia her akşam ellerini sabunlu ve yağlı bulaşık tasına daldırırken bunu daha iyi anlıyordu– ve peş peşe gelen, artık hiç etkilemeyen tokatların yıpranmışlığına evrilmişti. Kumsa-

lın kıyısındaki ev bir saray olacakken tuzdan kokuşmuş, üstelik tuvalet kokan tuz yüzünden çürümüş, bir dilenci kulübesine dönmüştü: Sırtını şehrin geri kalanına dönerek başkalarına gülümseyen o ev, çok geçmeden yanlış yönde inşa edilmiş bir varoş evine dönüşmüştü. İşte hepsi bu. Burası, damardan zerk edilen çeşnili sözlerin, uykunun orta yerinde diriliveren sevişmelerin, hayallerin sonuydu: Balıklar, balık olarak geri dönmüştü; her sabah, bir önceki günle aynı kaygıyı taşıyordu, akşam ise sadece karanlıktı.

“Sahilde bir ceset buldum,” dedi Giò.

Zaten her gün, her Allahın günü böyle olur, her zaman ayağımın altında, günümü mahveden bir şey ya da birileri vardır, diye karşılık verdi Maria Antonia. Birbirlerinin gözlerinin içine bile bakmadılar. Tezgâh, buhardan şişmiş plastik kaplı kötü yazılmış karton etiketler, suyu kovaya akıtmak için her birinde birer delik bulunan iç içe yerleştirilmiş sekiz sandık, pütür dolu yeşil vernikle pası silinmiş demirden altı ayağın taşıdığı eğri büğrü bir masadan ibaretti. Üçüncü kez bir bebeği doğuramadan kaybettiği günden bu yana önemli bir haber olduğunda bile birbirlerinin gözlerine bakmaz olmuşlardı. O günlerde Maria'nın gözlerine öyle yoğun bir karanlık çökmüştü ki Giò onunla bir daha göz göze gelmekten korkmuş, Maria'nın bunu atlatamayacağını, bir daha asla o çukurdan çıkamayacağını düşünmüştü. Ne zaman ölümden ya da aşktan söz edecek olsalar gözlerini birbirlerinden kaçırmıştı.

Bilmeyi hiç istemediği halde, “Kimin cesedi?” diye sordu. Kovanın içinde suya dönüşmüş buzlu fakat balıksız balık tezgâhının önünde geçit töreni yaparlarken, kocasına DF sakinlerini ve onların az da olsa acıyan, merhamet dolu bakışlarını anlatmak isterdi. Kendisini çoktan bitmiş bir savaşın moloz yığınına çevirdiği kalede garnizon kurmuş bir asker gibi hissettiğini anlatmak isterdi.

Buralı değildi, diye yanıtladı Giò, DF'den biri olmadığı gibi denizin bu tarafından olmadığı da kesin. Akıntıya kapılmış bir yolcu.

Yaşlı bir kadın, tekir var mı, diye sordu. Ne tekiri, bugün tekir mekir yok, dedi Maria Antonia. Yerine başka bir şey önermeye bile yeltenmedi. Kadın, balıkları koymak için yanına aldığı alışveriş torbasını katladı. Karşı tezgâha zıpladı.

"Nasıl bir ceset? Kadın, erkek, genç, çocuk?" diye sordu Maria Antonia.

"Bir delikanlı," diye karşılık verdi Giò.

"Balıkçının biri. Dalgalara kapılmış olsa gerek." Balıkçı değildi, başka bir şeydi. Ona, uzaklardan gelen birine dair işaretleri olduğunu açıklamaya çalıştı.

Öğrenmek için can atmadığı halde, "Ne gibi işaretler?" diye sordu kadın. "Bize hiç benzemiyor," dedi Giò, "benzemiyor bize, bir başka ırktan. Siyahi ama kapkara değil. Galiba Afrikalı. O taraflardan."

Maria Antonia, yola doğru en uzak kasaya kadar tezgâhın üstünde boylu boyunca yüzüstü yatan mürekkepbalıklarının eliyle özenle düzleştirme işini tamamladı. Daha önce siyah kalemle yazmış olduğu tutarı yükseltmek için üstünü kırmızı kalemle çizip değiştirdiği fiyatı tekrar yukarı çekmek amacıyla salya gibi yağları akan bir mürekkepbalığını bir diğeriyle çaprazlayarak diğerlerinin arasına yerleştirdi. Bir şeyler satmamız gerekiyorsa ve gerçekten koca bir sabahı tezgâhların arasında dolaşarak heba ettikten sonra etrafta henüz balık bulamamış birkaç gariban kaldıysa bari üç-beş kuruş fazla kazanalım, diye içinden geçirmişti. Giò günlük kazançlarını saymak için kasayı açtı, kapağı gerisin geri kapattığında metalin çarpan sesi dişlerinin zangırdamasına karıştı. İşlerin o kadar da iyi gitmediği doğru değildi, düpedüz kötü gidiyordu. Aşkları uğruna kaçıp gitmek

için bir tren biletini bile almaktan aciz iki sevdalı gibi kıt kanaat yaşamadıkları takdirde bir aylık kazançlarıyla aşgari masrafları bile karşılamaları imkânsızdı. Oysa nefislerini köreltmeyi çoktan öğrenmişlerdi. Üç çocuktan biri, en azından biri dünyaya sağ salim gelebilmiş olsaydı, sıfırı tüketmelerinin ortada bir kanıtı olacaktı, Giò bunu sık sık aklından geçirirdi. Böylesi daha iyi, diye düşündü, utanç verici olmasına rağmen bu düşünceye engel olamıyordu.

“Taze, taptaze!” diye bağırdı Giò, çıkardığı sesin bayağı tonlaması yüzünden sözleri, yarısı boşalmış pazar yerinde bir imdat çılgılığı gibi yankılandı. Tekir arayışını sürdüren yaşlı kadın bu kaba haykırışa lanet okudu; bir başka çift de gülümsemeden edemedi. Boğazını patlatmana gerek yok, dedi Maria Antonia, artık bir işe yaramaz, sen biraz daha buz getir. Derken tepeden inme bir sessizlik oldu, yemek saati çoktan geçmişti. Maria Antonia, “Önemli olan balık, o da zaten tavada,” dedi. Tekne, sahil ve komiserin bürosu arasında bir yerlerde bırakmış olduğu bütün duygularını toparlamaya odaklanan kederli kocası, öyle, diye onayladı. Soluğan, kederli, ender görülen bir huzursuzluk yaşandı.

“Bu ceset meselesiyle ilgili ne yapman gerekiyor?” diye sordu karısı.

“Hiçbir şey,” diye yanıtladı Giò.

“Komiser ne diyor, ne söyledi sana?”

“Meselenin bu şekilde kapandığını.” Düşen bir bezi yerden aldı.

“İnşallah. Bu iş, bizim DF’de milli felakete dönüşür. Şu âna kadar birinin çıkıp da orta yerde bunu bangır bangır dillendirmemiş olması bana tuhaf geliyor,” dedi karısı.

“Maria, yapma Allah aşkına, bu o kadar da büyük bir felaket değil.” Giò bunu bezgin bir tonda söyledi, böyle olduğu zamanlar karısı ona daha fazla tahammül edemi-

yordu. Bu sıkıcılığı engellemeye hizmet edeceğini bilse sırf bunun için ayak direr, sonsuza kadar karşı çıkardı.

“Asıl büyük felaket bizim balığı olmayan balıkçılar olmamız ve pazara geç kalışımız ve her gün yeni bir sorunla boğuşuyor olmamız,” diye sürdürdü konuşmasını Giò. “Eve gidelim mi?”

“Bugün Piero’nun doğum günü,” dedi karısı.

Piero yoktu. Piero dünyaya gelmeyen ikinci oğullarıydı. Francesca, Piero ve Luigi. Francesca üç haftalıktı, Luigi ikinci ayındaydı, Piero ise beşinci ayın altıncı gününde bitiş çizgisine varmıştı. Baş harfleri sağ göğüslerinin hizasına dikili gömlekleriyle yalandan, çabucak bir sahte cenaze töreni düzenlemek için aile doktoru Antonio Quinto, her defasında *devam edin, bir dahakine* demek için kendisini zor tuttuğu o birkaç dakikalık sessizlikten sonra her defasında aynı tonlamayla toplamda üç kere tekrarlamıştı, düşük diye. Sonra karıkoca tek kelime etmeden, yangını körüklememek için gözlerini yola dikerek eve dönmüşlerdi, arabada sadece debriyajın gıcirtısı duyulmuştu, bujilerden çıkan kıvılcımlar bile duyulabiliyordu. Çocuklarını karnında boğan bir annede yolunda gitmeyen şey neydi, Giò bunu sormayı çok istemişti. Hemen sonra, bir daha denemek için Maria Antonia hemen oracıkta, kaldırımın üstünde sevişmeye hazırdı ama önce içindekini kazımaları gerekiyordu. Üçüncüsünde içinde ne varsa aldılar. Ona da her sene, düşüklerin yıldönümlerinde, doğum günlerini kutlamak kaldı: Üstünde bir tane ve her seferinde aynı mumun yandığı bir doğum günü pastası hazırlayıp birlikte grappa içerlerdi. Yirmi altı yıldan beri. Yılda üç doğum günü pastası.

Giò elini karısının omzuna koydu, Maria Antonia kendini ona bıraktı. Eve gidelim, dedi, yapacak bir dolu işim var.

Yine de hâlâ birbirlerini seviyorlardı.

Cesetler mi? O şeyler hakkında cevap verme yetkim yok. Benim için onlar artık ceset falan değil: hoş kokulu uçucuları buharlaştıran mumlar, hani şu porselen buhurdanlıklarda kullanılan alüminyum kenarlılardan. Onlar artık bundan ibaret.

Sakin bir balıkçı kasabası olan DF'nin yazgısı, yaşlı balıkçı Ventimiglia'nın denizde bir ceset bulmasıyla kâbusa evrilir. Daha ilk cesedin kimliği teşhis edilemeden kasabanın kıyılarına başka cesetler sürüklenir. Her açıdan birbirinin tıpatıp benzeri cesetlerin sayısı kısa sürede on binleri geçtiğinde hükümetten destek göremeyen DF, sorunu kendi yöntemleriyle çözmeye karar verir. Ve başlangıçta toplum sağlığının korunması amacıyla yürütülen eylem planı zamanla çığırından çıkar...

Giulio Cavalli'nin kurduğu bu distopya, kriz anlarında tanık olunan insanlık durumlarına tedirgin edici benzerlikleriyle dikkat çekerken kışkırtıcı anlatımıyla insanı ve değerlerini sorguluyor.

#italyanedebiyatı #distopya #insanlık #ötekilik #etik #kriz

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [X](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-5541-5

9 789750 755415